

Het evangelie der heerlijkheid

door: J.N. Darby

2 Korinthe 3

Er ligt geen bedekking meer op de heerlijkheid van God. Dat is een ernstige waarheid. Al de heerlijkheid van God, al wat God is, schittert in het aangezicht van Jezus. Er ligt geen bedekking meer op. De bedekking ligt geheel op de harten. Deze waarheid staat in 2 Korinthe 4:3-4. Als de heerlijkheid van Christus verborgen is. Komt dat, omdat er een deksel op onze harten ligt. Want Paulus zegt in 2 Korinthe 3:18: “*Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen...*” Dus is de heerlijkheid van God in Christus ten toon gespreid.

1. Wat is de christen?
2. Wat is zijn positie in de wereld?
3. en hoe krijgt hij die?

Paulus laat ons dat zien in tegenstelling met de wet. De Korinthiërs hadden twijfels over zijn apostelschap. Ze zeiden dat Paulus niet een van de twaalf door de Heer gekozenen was. Paulus had een klein beetje over zichzelf gesproken in hoofdstuk vier. De Korinthiërs hadden hem daartoe gedwongen. In de eerste brief hadden ze slecht gewandeld nu wandelden ze beter. Paulus kon zeggen, dat zijn mond voor hen ontsloten was en zijn hart wijd open stond (2 Kor. 6:11). Hij had hun veel tekenen van zijn apostelschap gegeven (2 Kor. 12:12). Maar goed beschouwd, was dat helemaal niet nodig. Hij had niet als anderen of zoals wij nu, aanbevelingsbrieven aan u of van u nodig, want zijzelf waren zijn aanbevelingsbrief, gekend en gelezen door alle mensen. Zij waren getuigen van de waarheid van zijn dienst en dat, omdat van hen openbaar was, dat zij een brief van Christus waren, “*geschreven niet met inkt, maar met de Geest van de levende God, niet op stenen tafelen, maar op vlezene tafelen van de harten.*”

Dat is de christen, iemand in wie de wereld Christus kan lezen, omdat Christus op zijn hart is gegraveerd door de Heilige Geest. Denken we er wel om, dat er niet staat moet zo zijn, maar dat hij zo is. Of de christen wandelt of niet wandelt zodat Hij hem openbaart, een kind blijft een kind of hij nu handelt overeenkomstig die betrekking of niet. De christen is de brief van Christus, die gelezen moet worden door alle mensen; dat is zijn roeping even waarachtig als de wet geschreven op de stenen tafels. Hij moet dat verwerkelijken. En nog meer: “*...met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd...*”, door geleidelijke veranderingen, dat is van “*...van heerlijkheid tot*

heerlijkheid, als door de Heer, de Geest.” Dat is christendom in tegenstelling met de wet. De wet laat zien, wat een kind van Adam zou moeten zijn. De christen is de levende brief van Christus. De Heilige Geest graveert Christus op onze harten en dat wordt daarna openbaar in ons leven.

Dat is de grootst mogelijke tegenstelling tussen de wet en het evangelie. Paulus noemt de wet de bediening van de dood en oordeel en het evangelie de bediening van de Geest en de gerechtigheid.

Laten we dat eens onderzoeken. Toen Mozes voor de eerste keer de tafels kreeg en de berg afging, wordt ons niet geschreven over de heerlijkheid op zijn gezicht. Hij bracht deze eerste tafels nooit in het leger. Hij hoort van God, hoe de Israëlieten zich gedroegen. Hij treedt voor het volk tussenbeide uit liefde tot Zijn grote Naam, wanneer God voorstelt ze te vernietigen en Mozes tot een groot volk te maken. Maar als hij afgedaald is en het gouden kalf ziet en de reidansen, werpt hij de tafels op de grond en verbreekt ze aan de voet van de berg. Hoe had hij de wet van God in het midden van het volk kunnen brengen, dat al het eerste gebod had overtreden? Als Mozes de Heer smeekt met het oog op Zijn huidig bestuur, vergeeft God het volk haar zonde. Mozes kan geen verzoening voor hen doen en ze worden opnieuw onder de wet geplaatst. “De ziel die zondigt, zal de dood sterven.” Hij neemt twee andere tafels mee, gelijk aan de andere, daarna, aangemoedigd door de goedheid van God ten opzichte van hem, vraagt hij Hem om Zijn heerlijkheid te zien. Dat kan niet, maar God laat al Zijn goedheid aan hem voorbijgaan en verkondigt voor hem Zijn naam van genade en bestuur. Hierna plaats Hij opnieuw Zijn volk onder de wet. Mozes had voorgesteld, verzoening voor hen te doen, maar dat was onmogelijk en God verkondigt, dat Hij Degene is die de schuldige geenszins voor onschuldig houdt. Als Mozes na deze dingen de berg afdaalt, glinstert zijn aangezicht, omdat hij met God gesproken had. Maar het volk kon zelfs de glans van de heerlijkheid van de Heer niet verdragen, zodat Mozes een bedekking op zijn aangezicht legde.

We leren hieruit dat God in genade met Zijn volk handelt, maar dat er geen werkelijke verzoening is gemaakt. De belofte van een bevrijder was vanaf het begin ingevoerd, vanaf Eden zelfs. Maar niemand anders dan Christus kon die verzoening tot stand brengen. Bij elke gelegenheid, dat God Zijn goedheid openbaart, ontbreekt een belangrijk punt, de

rechtvaardiging van de schuldige. Het schuldige Israël vraagt aan Mozes een deksel op zijn aangezicht te leggen en vanaf dat ogenblik ligt er een bedekking op hun hart. Maar als ze zich tot de Heer bekeren zullen, zal het deksel worden weggenomen.

De talloze offers van de wet konden alleen maar zinspelen op het enige volmaakte Lam en Israël kon door deze verborgenheid de beelden niet interpreteren, maar de bedekking heeft een eind in Christus. Voortaan ligt er geen bedekking op de gedachten van God voor ons, hoewel de god van deze wereld het deksel op de harten van de mensen kan houden. Omdat deze bedekking er niet meer is, wordt het evangelie genoemd "het evangelie van de heerlijkheid."

Wij zien God handelen volgens twee grote beginselen: de wet en de genade. De wet eist van Godswege, dat de mens is, wat hij zou moeten zijn. Zij houdt zich bezig met de relatie die God had gevestigd tussen Hem en de mens. De plichten bestonden allemaal voor dat de wet was gegeven, maar de wet gaf er de regel voor en verbond er de uitdrukkelijke straf aan. De wet eiste gehoorzaamheid van de mens. De Heer vat de hele wet in twee zinnen samen: "*U zult de Heer, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand... ..U zult uw naaste liefhebben als uzelf.*" De wet gaf geen leven, geen kracht, geen bevrijding, geen voorwerp als beweegreden tot handeling. Zij kon de schuldige niet rechtvaardigen, ze was geen hulp, geen kracht tot handelen, hoewel God Zijn volk altijd geholpen heeft. Maar de wet zelf kon niets doen dan gehoorzaamheid eisen en omdat de mens een zondaar was, onbekwaam om aan een heilige wet te gehoorzamen, was de wet een bediening van dood en oordeel. Er is geen genade in de wet (deze twee zaken zijn elkaars tegenovergestelde) maar de genade van God werd uitgeoefend ten opzichte van personen. De wet was een bediening van de dood en oordeel, omdat God door haar aantoonde, wat de mens zou moeten zijn en wat hij niet is.

Als een mens het hart niet geoefend heeft voor God, verontrust de wet hem niet erg. Hij meent, dat hij niet veel kwaad heeft gedaan. Hij is niet slechter dan anderen. Hij heeft geen grove zonde gedaan. "Overigens," zegt hij, "God is barmhartig." Want hij blijft niet in gebreke een weinig barmhartigheid te vermelden, die hem te hulp is gekomen. Inderdaad, diep in het hart van iedere mens is er het gevoel, dat hij gezondigd heeft. Hij voelt zich tamelijk op zijn gemak en alles gaat goed, zo lang het om zijn natuurlijk geweten gaat en niet om het oog van God, dat zijn hart en gedachten bereikt. Als de wet zegt: "*U zult uw naaste liefhebben als uzelf*" zijn wij op hetzelfde moment overtuigd van zonde. Wij weten namelijk, dat wij niet zo handelen. Welk mens is er, dat even bedroefd is, als zijn buurman een verlies lijdt, als wanneer hij zelf een verlies lijdt? Maar als we door wet, een openbaring van God ontvangen, hoe gering ook, zijn we geheel veroordeeld, want geen vlees kan Zijn oog verdragen. Dan zal het een of het andere gebeuren:

1. U zult u proberen voor God te verbergen, zoals Adam deed in Eden, of;
2. u zult God verbergen voor u, zoals de Israëlieten deden, toen zij Mozes vroegen en bedekking over zijn aangezicht te leggen.

Want als een mens, al was het maar éénmaal, God bemerkt, kan hij met Job zeggen: "*Indien ik mij wasse met sneeuwwater, en mijn handen zuivere met zeep; Dan zult Gij mij in de gracht induiken, en mijn klederen zullen van mij gruwen*" (Job 9:30). Wat ik ook van tevoren van mijzelf gedacht kan hebben, ik zie dat ik in de ogen van God gelijk ben aan een mens, die pas uit de sloot gehaald is. Dat wil zeggen: die helemaal onrein is. Onder de wet kan iemand zich op zijn gemak voelen, als hij niet met God te maken heeft, maar geen mens kan zijn tegenwoordigheid verdragen, want de begeerte is daar in zijn hart.

Volgens het beginsel van de wet, hangt wat God voor mij is af, van wat ik ben voor Hem. Maar God heeft bewezen, dat ik een zondaar ben, want de kennis van de zonde komt door de wet. Het is een bediening van de dood en van het oordeel en niets anders. De wet zal nooit vrede geven. Zij is de genade niet, zij ziet niet op wat de Heer voor mij gedaan heeft, maar op wat ik vind in mijzelf voor Hem. Welnu, ik kan onder de wet zijn, zelfs als ik het kruis beschouw. Dan zal ik een volmaakte liefde aanschouwen voor mij ontplooid op het kruis, terwijl ik in mijn hart zo'n zwak antwoord op zijn liefde zie, dat ik begin te twijfelen of ik Hem werkelijk liefheb. Het is waar, dat ik Hem wens lief te hebben; maar het is niet het evangelie en u zult nooit de vrede krijgen. U trekt uw relatie met God in twijfel en baseert uw relatie met God op uw gedrag. Wat een verwarring zou er ontstaan in een gezin, als de kinderen zouden gaan vragen, of zij nu wel of niet de kinderen van hun vader waren. Wat ik wel als vraag kan stellen is, of ik wandel in overeenkomst met relatie als kind van God. Maar de vraag daaraan tegengesteld is de wet, hoewel misschien gesteld in een behendige vorm.

Deze toestand van een christen, die nog geen vrede heeft is gelijk aan die van de verloren zoon, die als hij ver van zijn vader is, vraagt om behandeld te worden als een van zijn dagloners. Maar in zijn tegenwoordigheid spreekt hij niet meer zo, dan kent hij zijn relatie als zoon. Tevoren dacht hij er alleen maar over, wat hij voor zijn vader was en niet wat zijn vader voor hem was. In beide eerste gelijkenissen van Lukas 15, zien wij de genade, die gaat zoeken wat verloren was en de ontvangst, die het verlorene wordt bereid. In de derde toont de Heer het werk, dat in het hart wordt gewerkt en hoe men dikwijls nog op een wettisch beginsel staat, terwijl ze zeggen; dat, dat niet ze niet zijn, wat ze zouden willen zijn. Ze kijken naar zichzelf om te zien of ze God liefhebben en als zij de tekenen van genegenheid niet ontdekken in hun hart, beginnen ze te twijfelen aan Zijn liefde. Dat is nog spitsvondiger vorm dan de wet. Maar het is hetzelfde beginsel, zien op wat ik ben voor God en niet op wat Hij is voor mij.

Nu kom ik tot het evangelie van de heerlijkheid. God is in genade gekomen in een overtredende wereld. Voor de komst van Jezus, was God niet uitgegaan naar de mens en de mens was niet binnengegaan bij God. God had aan de mens de wet en de beloften gegeven, maar zelf was Hij niet naar de mens gegaan. Het grote feit, dat ons nu wordt voorgesteld, is, dat God tot ons is gekomen. *“Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond”* en de mens is direct in de tegenwoordigheid van God gekomen. Als ik zeg “mens” bedoel ik Christus zelf, ingegaan voor ons als Voorloper, binnen het voorhangsel. Ik vind, dat God in volmaakte genade en niet in de openbaring van Zijn heerlijkheid is gekomen. Hij is gekomen toen wij nog overtreders en zondaars waren, toen wij nog heel ver van Hem verwijderd waren. *“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven.”* Wij vinden de openbaring van de zuiverste liefde in het leven van de Heer op aarde. Zijn wonderen waren niet alleen een getuigenis van Zijn macht, maar van Zijn macht in liefde om te beantwoorden aan iedere behoefte van elk mens. Zijn tegenwoordigheid vernietigde alle gevolgen van de zonde. Hij was de openbaring van God in volmaakte genade en het gevolg ervan was, dat de mens Hem in het aangezicht spooog en Hem verwierp.

Laat de Heer er ons altijd aan herinneren, dat wij in een wereld leven, die God verworpen heeft, toen Hij hier in genade kwam. De wereld is nu even slecht als toen. Ze staat niet nader bij God dan toen. De natuurlijke mens is niet dichterbij God dan vroeger. In werkelijkheid zien we, als we om ons heen kijken, dat alles in een ergere toestand is dan tevoren. De zonde heeft haar toppunt bereikt. Niet alleen heeft God de mens uit Eden verbannen, maar de mens heeft God verworpen, toen Hij in de wereld kwam. Jezus heeft zelf gezegd: *“Als Ik niet de werken onder hen had gedaan die niemand anders heeft gedaan, hadden zij geen zonde; maar nu hebben zij zowel gezien als gehaat zowel Mij als mijn Vader”* (Joh. 15:24). *“Hij is het land doorgestaan, terwijl Hij goeddeed en allen gezond maakte die door de duivel waren overweldigd, want God was met Hem”* (Hand.10:28). God heeft zich aan ons geopenbaard in Zijn Zoon toen wij nog zondaars waren. Jezus toont Zijn volmaakte heiligheid in Zijn leven. Hij is in het midden van zondaars, zonder door hen verontreinigd te worden, maar een volmaakte liefde bewijzend. Dat wordt ons op een treffende manier getoond, als de arme melaatse tot Hem komt. Die man kwam kende Zijn macht, maar twijfelde aan Zijn liefde. Wat is Zijn antwoord? Maakt Hij hem verwijten? Nee, hij zegt: “Ik wil wordt gereinigd.” En hij strekte Zijn hand uit en raakte hem aan. Ieder mens, die een melaatse aanraakte werd onrein net zoals hij, maar Christus loopt geen verontreiniging op door deze aanraking. Hij reinigt in genade de zondige en verontreinigde mens. Dat was de goddelijke kracht in aanraking met de zonde, om die weg te nemen is een buitengewoon schone uitdrukking van Zijn genade. Toch werd Hij, zoals Hij was, door mens verworpen. Door dat te doen werd de zonde ten volle geopenbaard,

want het was God verwerpen, die in genade gekomen was. God echter, bedient zich van deze daad, de bekroning van de zonde van de mens, tot heil van de mens.

Christus werd het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt en zo komen we bij het kruis. Voortaan is het werk volbracht, de volkomen uitdrukking van de boosheid van de mens is op het toppunt gekomen, maar het is tegelijkertijd de volmaakte openbaring van de goddelijke genade. Nu is God volmaakt verheerlijkt. Zijn gerechtigheid ten opzichte van de zonde is ten volle geopenbaard. Alle macht van Satan en boosheid van de mens worden daar gezien, maar hebben alleen maar de volmaakte liefde van God voor de zondaar laten uitkomen. Daar waar de zonde overvloedig was, is de genade meer dan overvloedig.

Als u niet tot Christus wilt komen, heeft iets anders uw voorkeur. Maar dat roept een zeer ernstige vraag voor u op, waarop u moet antwoorden. Waar gaat u de eeuwigheid doorbrengen? Die vraag moet in het leven beantwoord worden. Mensen zijn bang voor de gedachte aan de eeuwigheid en zij, die niet in God geloven ontkennen de eeuwigheid helemaal of ze hopen tenminste dat er geen eeuwigheid zal zijn.

Als ik bij het kruis kom, wetend, dat mijn zonden Christus daar hebben gebracht, zal ik Hem daar vinden? Nee, en waar zegt het geloof, dat ik Hem kan vinden? Ik weet dat mijn zonden Hem daar hebben gebracht, maar mijn geloof ziet Hem aan de rechterhand van God en daarom wordt dit evangelie genoemd het “evangelie van de heerlijkheid”. Is Christus niet in de heerlijkheid gegaan voor mij? Hij is daar nu aan de rechterhand van God. Maar Hij draagt nu mijn zonden niet op Zich. Hij is daar gezeten, omdat al mijn zonden geheel en voor altijd zijn weggedaan. *“Want door een offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden”* (Hebr. 10:14).

Als ik voor de rechterstoel rekenschap over mijzelf zal moeten afleggen, wie vind ik daar als Rechter? Hem, die door Zichzelf de reiniging van mijn zonden heeft tot stand gebracht. Voor iemand die bevestigd is in de genade is er geen gelukkiger gedachte, dan die van de rechterstoel van Christus. Want als ik daar voor Hem geopenbaard zal worden, zal dat zijn in mijn verheerlijkt lichaam, gelijk aan de Heer zelf. Hij heeft gezegd: *“Het is volbracht”* en Hij, die mij oordeelt is dezelfde, die mijn zonden heeft gedragen en weggedaan. Het evangelie van de heerlijkheid – en daar begint het in zijn volheid – verkondigt mij, dat Hij, die voor mijn zonde gestorven is zich inde heerlijkheid bevindt, terwijl al mijn zonden voor altijd zijn weggedaan. De Heilige Geest kwam op aarde en door Zijn kracht konden de discipelen dit evangelie pas verkondigen toen Christus gezeten was aan de rechterhand van God. De gerechtigheid van God heeft Hem aan Zijn rechterhand geplaatst omdat Hij al mijn zonden droeg. Hij is daar zonder mijn zonden op Zich en nadat Hij God verheerlijkt heeft door dit werk, begint de dienst van de Heilige Geest. De Heilige

Geest die door Zijn aanwezigheid op aarde getuigt, dat Hij die alles volbracht heeft, nu verhoogd is aan Gods rechterhand.

Ik zie een mens in de heerlijkheid, de Voorloper, die er is ingegaan voor mij. Wij hebben geen ander deel aan dit werk dan door onze zonden en onze haat, die Hem heeft ter dood gebracht. Hij is gestorven en God heeft Hem in de heerlijkheid ingevoerd, omdat Hij een werk heeft volbracht, dat God volmaakt heeft verheerlijkt. De Heer zegt over de Heilige Geest: *“En als Die is gekomen, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel; van zonde, omdat zij in Mij niet geloven; en van gerechtigheid, omdat Ik naar de Vader heenga en u Mij niet meer aanschouwt”* (Joh. 16:8). De gerechtigheid van God heeft Hem in de heerlijkheid geplaatst zichtbaar voor allen, omdat het werk volmaakt volbracht is. Van zonde, omdat het mijn zonde is, die Christus op het kruis heeft gebracht, waar Hij alles droeg en aan de gerechtigheid van God volkomen heeft voldaan.

De wet kan het leven niet geven. Ze kan alleen van zonde overtuigen. Het werk is gedaan tussen God en Christus. De hele kwestie van de zonde is definitief geregeld en Hij is mijn gerechtigheid voor God. De gerechtigheid van God heeft zich geopenbaard door de mens, die mijn zonde droeg, te zetten aan Zijn rechterhand in de heerlijkheid. De Heilige Geest zegt: *“U hebt geen gerechtigheid voor God!”* Dan span ik mij in om op te groeien in heiligheid. Dat is helemaal goed op zichzelf, dat ik er naar streef; maar dat dient tot niets, als middel om vrede te krijgen. Alleen in Christus bezit ik een goddelijke gerechtigheid, die in staat is om mij in te voeren in de heerlijkheid.

“Allen die door de Geest van God geleid worden zijn zonen van God.” In het kruis van Christus ligt niet alleen het feit, dat mijn schuld is betaald, want dat zou kunnen hebben plaats gehad, zonder dat ik, om het zo te zeggen, iets heb om te leven; maar God heeft mij mede-erfgenaar van Christus gemaakt en nu leef ik op aarde in de hoop van Zijn wederkomst om mij tot Zich te nemen opdat ik altijd bij Hem ben in Zijn eigen heerlijkheid.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1925-1953](#)

Titel: [L’Evangile de la gloire](#)